

AGE MANAGEMENT

1. Rodina? To je pro mě všechno,"

25.10.2022 AGE MANAGEMENT

strana: 34 rubrika: Rozhovor

[Odkaz na originál](#)**Klíčová slova:** Ostravě (2); divadla; divadle; moravskoslezského; moravskoslezském; Národního; Národním

říká Jana Šrejma Kačírková

S jednou z našich nejlepších sopranistek jsme se poprvé setkaly na Mezinárodním hudebním festivalu v Českém Krumlově. V přenášdných šatech, za potlesku vestoje se převtělila v Rusalku, až běhal mráz po zádech. A pak si na afterparty sama utřela židličku od deště a na rautu ochutnala všechno pro jistotu dvakrát. S heslem svého dědečka S úsměvem jde všechno líp a nakažlivým zvonivým smíchem vás dobije energií a optimismem na týden dopředu. Rozhodl ji jen neprofesionalita. Dobrovolná hasička, smíšek i holka do deště, hrdá rodačka z jihočeského Vidova. Držitelka tří Cen Thálie. Operní diva první velikosti. Jana Šrejma Kačírková.

- Povídáme si na terase ve vaší rodné vesnici. Máte stále angažmá v Národním divadle Brno, žijete v Praze, ale je na vás vidět, jak moc jste hrdá holka z Vidova. Co pro vás znamenají rodina a domov?

Všechno. Vidov a moje rodina, to je pro mě všechno. Říkám tady tomu kruh. To je můj prostor, kde se nadechnu, kde načerpám energii, a pak jdu do boje, předávat energii dál. Žiju s pocitem, že když mi kdokoli cokoli udělá, tady mě zachrání. Tady se zavřu a nikdo mi neublíží. Naše rodina si opečovává každého svého člena a máme soudržnost, které nás naučil náš děda. Je mi tady hrozně dobře, stačí, když si sednu na terasu nebo dole na lavičku před dům a už mi nic nechybí.

Jak se stát nejlepší sopranistkou

- Jak vzpomínáte na dětství? Muzicírovalo se u vás? A jak se z okaté holčičky stane nejlepší sopranistka současnosti?

Jak se taková holka dostala k opeře? Náhodou. To, že jsem u opery, je zásluha operní legendy Libušky Domanínské, ke které jsem se díky mojí mamince dostala do Prahy. Maminka tenkrát někde zjistila, že "bude dobře se naučit zpívat". A že si můžu vybrat. Já samozřejmě nechtěla s prominutím ječet operu, já chtěla zpívat jako normální lidi. Ale maminka chtěla, abych se učila zpívat klasickou cestou. A tahle klasická cesta mě, i díky osobnosti Libušky, vzala za srdce. Začalo mi to jít, začalo to fungovat, znít a lidem se to líbilo. Tak jsem si řekla: "asi dobrý" a začalo mě to víc a víc bavit. Když jsem šla na konzervatoř, veškerý repertoár jsem měla muzikálový. Populární písně, ale operu jsem neznala skoro žádnou. Byla jsem úplně mimo. Ale zamilovala jsem se...

- Co považujete za klíčové milníky na cestě na výsluní operního světa?

Těch bylo víc. Za zlom považuji, že jsem zabodovala na soutěži v Karlových Varech, kde mě slyšel ředitel **Národního divadla moravskoslezského** v **Ostravě** a pozval mě na hostování. Jela jsem tam takzvané předzpívat. A oni mě opravdu vzali! To jsem byla v posledním ročníku na konzervatoři a začala jsem v Ostravě hostovat. Zůstala jsem tam deset let. Další zlom nastal v Liberci, kde mě slyšel Jirka Heřman, šéf opery Národního divadla, v premiéře Náměsíčné Vincenza Belliniho. Hned si mě vzal do Prahy na hostování a dostala jsem díky tomu překrásné role. To jsou momenty, které mě posunuly dál. A samozřejmě další produkce, na kterých jsem pracovala. Třeba setkání s operním režisérem Davidem Radokem.

Th álie hned třikrát

- Nejprestižnější divadelní cenu Th álie jste získala už třikrát. V roce 2012, 2013 a 2020. Jak jste se z profesního a pěveckého hlediska od získání první Th álie a té poslední změnila? Vnímáte to?

Určitě. Byla jsem střelec. Což jsem pořád, ale už menší. To, že mám lásku k divadlu, že to tam miluju a jsem na jevišti ráda, se nezměnilo a nikdy nezmění. Ale byla jsem trochu, nechci říct, že nepřipravená, to ne, ale dávala jsem to trochu lážo plážo. Nikdy jsem nebyla dokonalý stroj, který se snažil být perfektní. Já chtěla, aby si diváci odnesli emoce. Samozřejmě, že jsem se naučila, co bylo třeba, ale jela jsem na emoce a pocit. Když mě něco napadlo, tak jsem to v tu chvíli prostě udělala. Třeba na premiéře v Liberci jsem zazpívala koloraturu v úplně jiném místě, než jsem měla, a vyjela jsem přitom až na tříčárkované f. A pak jsem se podívala na video a bylo vidět, jak jsem samu sebe překvapila. Ale vždycky jsem měla dobré nervy, nikdy mě to nevykolejilo. Vlastně to neznělo špatně, jen mě překvapilo, jak jednoduše se pěvec dostane úplně jinam. Tohle se změnilo. Teď se na role mnohem víc připravuju, přemýšlím o nich. Nikdy jsem ale nepřemýšlela nad tím, jak zpívat. Prostě jsem otevřela pusku a zpívala. Samozřejmě, že musíte mít techniku, to je základ. A s paní Domanínskou jsem se ji učila víc než dvacet let. Ona vždycky říkala to známé: "Těžko na bojišti, lehkou na cvičišti." Nejdůležitější ale pro ni bylo tělo. Říkávala mi: "Musíš zpívat tělem, hlas je rozezpíváný hned, ale musíš rozpohybovat

tělo, aby sis neublížila." A toho se držím.

★

Když jste na jevišti a hrajete třeba Paminu, stáváte se tou postavou? Nebo jste stále Jana Šrejma Kačírková?

Zrovna jsem nad tím přemýšlela. Ve chvíli, kdy vstoupím na jeviště, přestávám to být já a jsem tou postavou. Mám načteno, potřebuju všechny informace, musím přesně vědět, co ta postava cítí, jaká je, co by udělala. A pak už to nechávám jít a působit na sebe. Celý den před představením o tom přemýšlím, říkám si, že jsem Pamina, Desdemona, Mařenka, a navozuju si tu atmosféru. Ne, že bych se do něčeho přetvářela, ale jenom si přemýšlím nad příběhem. A pokaždé je to jiné. Vždycky cítím jiné emoce a na něco jiného přijdu. Vždycky jdu na jeviště s jinou náladou, mám jiné herecké partnery, zazpívám fráze jinak. Samozřejmě, že ne úplně, režijní pojetí je stále stejné, ale každá věta se dá říci miliony způsoby a zazpívat pokaždé jinak. A o tom to podle mě je. Je to pravdivé. V tuto chvíli se pod balkonem ozvali místní dobrovolní hasiči, kteří jeli kolem. "Jani, už je pět! Bude nástup na cvičení!" "No jo, v půl jsem tam," zavolala na ně dolů a s decentně vypláznutým jazykem a smíchem jim zamávala na cestu.

- Takže se s rolí vyvíjíte? Řekne vám to někdy něco o vás? Že díky roli přijdete na něco taky o sobě?

Na zpěvákovi je na jevišti vždycky vidět, jaký je. Když jsou lidi pravdiví, je to na nich hrozně znát. A když dělají pózy, je to taky vidět. Lidská povaha se na jevišti projeví vždycky. Třeba v maličkostech, že si jen prohrábne vlasy nebo v roli použije gesto, které je mu vlastní. Pořád jsme to my, roli stavíme na svém těle, na svém vnímání a emocích. To znamená, že Paminu nebo Královnu noci zazpívá kolegyně s totožnou produkcí, režii i kostýmem úplně jinak než já. Protože je jiná. Já jsem energická, nebojím se projevit vášně, když mám být v roli vášnivá, někdo se naopak stydí.

- Jak dlouho vám po představení trvá se dostat do té energické veselé Jany? Lusknutím prstu?

Někdy ne. Když je to koncert nebo ne tak obtížné představení, tak to netrvá tak dlouho. Ale jindy na to potřebuju třeba dvě hodiny. Ale ještě se vrátím k Tháliím. Nesmírně si vážím toho, že jsem je získala v delším časovém intervalu, protože to znamená, že si držím nějakou úroveň. Když někdo dostane tři Thálie za sebou, tak byl v tu dobu ve formě. Ale pro mě je tohle obrovská pocta a znamení. Na roli, za kterou jsem poslední Thálii získala, jsem opravdu makala jako na žádnou jinou. Třičtvrtěhodinu stojím sama na jevišti a zpívám ve francouzštině, kterou jsem se nikdy neučila. Takže to pro mě bylo hrozně těžké, zkoušení s Davidem Radokem, a ještě v domečku bez nápovědy, kam mě zavřou a po třičtvrtěhodině vypustí. Ale já byla tak připravená, že jsem se nebála. Může se stát kdykoli cokoli, ale to už se nějak zachrání. S tím už se něco udělá, protože věřím, že co dám, to se mi vrátí. A po takovéhle roli to po představení dobíhá pomalu, to vypětí je extrémní. Hodinu po představení přemýšlím, jak jsem to zahrála, jak diváci reagovali. A najednou střih a jsem mrtvá, usnu a vůbec nevím jak. Takhle to funguje. To jsou emoce. Člověk neví jak, a je vyčerpaný. Energie dojde a nadzar.

- Určitě dostáváte otázku, kterou roli byste si chtěla zahrát. Máte ale roli, do které potřebujete dozrát?

Manon Lescaut od Pucciniho. A Jenůfa v Její pastorkyni. Ale myslím, že do nich už pomalu zrajou, že už je jen otázka času, jestli přijdou nebo ne. I když já jsem zvláštní tvor. Nemám sny. Z jedné strany bohužel, protože jsem kvůli tomu ani neměla potřebu jít do zahraničí. Neříkám, že bych nechtěla, to chce asi každý, ale tím, že mi dali angažmá, příležitost, a postavili mě na jeviště, tak jsem neměla potřebu se nikam cpát. Protože jsem na jevišti už stála a byla jsem šťastná, že mám krásnou práci a můžu ji dělat a nikdo mě z jeviště nevyžene. To samé mám s rolemi. Než jsem stačila snít o Rusalce, dostala jsem nabídku ji zpívat. Nikdy jsem vyloženě netoužila po nějaké roli. I když je pravda, že Manon Lescaut bych si opravdu přála, ale byla bych nepokorná, kdybych řekla, že se mi to musí splnit. Protože mě se splnilo tolik netušených snů, že už teď jsem opravdu šťastná.

Opera není stará a nudná

- Jak se zpívá pro děti? Vy jste se hudbě věnovala od mala. Jak často potkáte na koncertech vážné hudby mladé publikum? Jaké je? Jak otevřít mladým, ale vlastně všem, krásný svět vážné hudby?

To kdybych věděla, tak to hned udělám. Museli bychom jim vážnou hudbu představit, protože ji neznají, nevěří tomu. Chtěli by mít všechno jednoduché a náročnější věci už nehodlají akceptovat. Nehodlají tomu věnovat čas. Ale jsem přesvědčená o tom, že kdyby přišli do divadla, tak by se jim opera líbila. A většina takových případů je, že mi řeknou: "No já nevím, to asi nedám." A pak jsou nadšení. Operu a klasickou hudbu neumí každý. Ten obor se musí obdivovat. Za mikrofon si může stoupnout leckdo, ale abyste uzpívala divadlo, přesvědčila diváky, aby vám věřili, aby na vás šli a měli z toho radost, není jednoduché. Tohle všechno musíme umět. Hrát, zpívat, pohybovat se na jevišti. A když se to dá dohromady s orchestrem, zvukem, sborem, tak to je jedna velká emoce a diváci to cítí. Lidi si myslí, že opera je stará a nudná, ale není to vůbec pravda. Opera drží krok, těžce, ale drží. Ale diváci tomu nechtějí věřit. Myslí si, že si sednou do hlediště a budou se tři hodiny nudit. A pak jsou fascinováni zvukem, a když k tomu dostanou ještě emoce...

- Dalo by se tomu pomoci na školách?

Určitě, pořádají se sice výchovné koncerty, ale ve školách se na hudební výuku nedbá a přijde mi, že ji berou jako ten nejposlednější předmět. Dcera Anička půjde do třetí třídy a měla hudebku snad jen čtyřikrát do roka. Ve škole je neučí ani základy. A je to škoda,

protože je to přece naše kultura. Je třeba, aby děti tímhle základním vzděláním prošly. Samy si pak můžou vybrat, jestli se jim to líbí. Ale měly by mít tu možnost se s uměním seznámit. A samozřejmě, důležitý je i přístup v rodinách.

- Co byste poradila dětem, které mají rády hudbu, a okolí jim v rozvoji nechce nebo nemůže pomoci?

Myslím si, že talent se vždycky projeví. Že není možné, aby touha vyprchala. Když hudbu chtějí, tak musí hrát, zpívat. Jít si za tím. U nás doma nikdo nevěřil, že budu zpívat. A to mám od rodiny tu největší podporu. Proto mě naši dali na gympl a doufali, že na to zapomenou a budu si zpívat jen v pokojíčku. Ale mně to nedalo a nevzdala jsem to. To je něco, co se nedá opustit. Naši dali mému zpěvu určité zkoušky, aby zjistili, jestli to vydržím a půjdu si za tím, protože chtěli, abych byla v životě šťastná. Ale když viděli, že mi to jde a je šance, že budu výborná, protože být jen dobrá v oboru nestačí, tak to povolili.

- Vydavatelství našeho časopisu AGE vymyslelo celorepublikový projekt pro děti Srdce s láskou darované. Komu byste darovala svoje srdce vy?

Mě napadne jako první náš děda. Samozřejmě, že myslím i na dcerku Aničku, rodiče, sestru a další nejbližší. Děda býval u nás ve Vidově velkostatkář. Dal základ tomu, abychom byli takoví, jací jsme. Abychom byli pokorní, vážili si všeho, co máme, vážili si práce a vše dělali s láskou. I práci, kterou nesnášíme, protože ji stejně budeme muset udělat. A s nechtutí nás to akorát naštvě. Jeho heslo bylo: "S úsměvem jde všechno líp." Chtěl, abychom si život užívali a měli rádi své okolí. Děda nám to ani nemusel říkat, my ho jen sledovali a všechno pochopili. Na brigády jsme chodili vždycky celá rodina, protože nejlépe se pracuje, když je kolem parta lidí. Nalil do nás lásku k životu, okolí a svou moudrost. I když byl hrozně přísný. Ale věděli jsme, že nás miluje, dýchá za nás. Tenhle pocit nám dal. A myslím, že to je maximum, co nám kdy mohl předat. Dal nám přirozenost a určité neuznávání autorit. Ke všem se chovám stejně a musím říct, že na to lidi slyší. Prostě si na nic nehrát a být pořád sám sebou. Děda tady není už čtrnáct let, ale pro mě to je, jako kdyby odešel včera.

Talent se vždycky projeví. Naše rodina si opečovává každého svého člena a máme soudržnost, které nás naučil náš děda. Jana Šrejma Kačírková (40) Vynikající sopranistka je jednou z nejvýraznějších interpretačních osobností současné klasické hudby. V Českých Budějovicích vystudovala Česko-anglické gymnázium. V roce 2006 absolvovala Pražskou konzervatoř. Během studií účinkovala v **Národním divadle moravskoslezském** v **Ostravě**, kde odehrála desítky rolí. Je stálou členkou souboru opery Národního divadla Brno, stálým hostem Národního divadla v Praze a Jihočeského divadla, kde získala čtyři Jihočeské Thálie. Je držitelkou už tří prestižních Cen Thálie. Mezi její přední role patří Rusalka, ve které se představila před českokrumlovským Otáčivým hledištěm, Susanna ve Figarově svatbě, Donna Anna v Donu Giovannim, Mařenka v Prodané nevěstě, Mimi v La bohme nebo Violetta v La traviatě. Žije v Praze, je vdaná a má dceru Aničku.

Foto: S Cenou Thálie

Foto: Ze slavnostního křtu vlastního alba Když láska přilétá

Foto: S dcerou Aničkou

Foto: Mezi dobrovolnými hasiči ve Vidově se cítí operní diva také skvěle

Foto: Lenka Hatašová, Libor Sváček, archiv MHF Český Krumlov a archiv J. Šrejma Kačírkové

O autorovi: S Janou Šrejma Kačírkovou si povídala Štěpánka Kotrbová S autorkou článku

„Rodina? To je pro mě všechno,“ říká Jana Šrejma Kačírková

S jednou z našich nejlepších sopranistek jsme se poprvé setkaly na Mezinárodním hudebním festivalu v Českém Krumlově. V přenádherných šatech, za potlesku vestoje se převtělila v Rusalku, až běhal mráz po zádech. A pak si na afterparty sama utřela židličku od deště a na rautu ochutnala všechno pro jistotu dvakrát. S heslem svého dědečka *S úsměvem jde všechno líp* a nakažlivým zvonivým smíchem vás dobije energií a optimismem na týden dopředu. Rozhodí ji jen neprofesionalita. Dobrovolná hasička, smíšek i holka do deště, hrdá rodačka z jihočeského Vidova. Držitelka tří Cen Thálie. Operní diva první velikosti. Jana Šrejma Kačírková.

Povídáme si na terase ve vaší rodné vesnici. Máte stále angažmá v Národním divadle Brno, žijete v Praze, ale je na vás vidět, jak moc jste hrdá holka z Vidova. Co pro vás znamenají rodina a domov?

Všechno. Vidov a moje rodina, to je pro mě všechno. Říkám tady tomu *kruh*. To je můj prostor, kde se nadechnu, kde načerpám energii, a pak jdu do boje, předávat energii dál. Žiju s pocitem, že když mi kdokoli cokoli udělá, tady mě zachrání. Tady se zavřu a nikdo mi neublíží. Naše rodina si opečovává každého svého člena a máme soudržnost, které nás naučil náš děda. Je mi tady hrozně dobře, stačí, když si sednu na terasu nebo dole na lavičku před dům a už mi nic nechybí.

Jak se stát nejlepší sopranistkou

Co považujete za klíčové milníky na cestě na výsluní operního světa?

Těch bylo víc. Za zlom považuji, že jsem zabojovala na soutěži v Karlových Varech, kde mě slyšel ředitel Národního divadla moravskoslezského v Ostravě a pozval mě na hostování. Jela jsem tam takzvaně předzpívat. A oni mě opravdu vzali! To jsem byla v posledním ročníku na konzervatoři a začala jsem v Ostravě hostovat. Zůstala jsem tam deset let. Další zlom nastal v Liberci, kde mě slyšel Jirka Heřman, šéf opery Národního divadla, v premiéře Náměsíčné Vincenza Belliniho. Hned si mě vzal do Prahy na hostování a dostala jsem díky tomu překrásné role. To jsou momenty, které mě posunuly dál. A samozřejmě další produkce, na kterých jsem pracovala. Třeba setkání s operním režisérem Davidem Radokem.

**Talent
se vždycky
projeví.**

Jak vzpomínáte na dětství? Muzicírovalo se u vás? A jak se z okaté holčičky stane nejlepší sopranistka současnosti?

Jak se taková holka dostala k opeře? Náhodou. To, že jsem u opery, je zásluha operní legendy Libušky Domanínské, ke které jsem se díky mojí mamince dostala do Prahy. Maminka tenkrát někde zjistila, že „bude dobře se naučit zpívat“. A že si můžu vybrat. Já samozřejmě nechtěla s prominutím jet do opery, já chtěla zpívat jako *normální lidi*. Ale maminka chtěla, abych se učila zpívat klasickou cestou. A tahle klasická cesta mě, i díky osobnosti Libušky, vzala za srdce. Začalo mi to jít, začalo to fungovat, znít a lidem se to líbilo. Tak jsem si řekla: „asi dobrý“ a začalo mě to víc a víc bavit. Když jsem šla na konzervatoř, veškerý repertoár jsem měla muzikálový. Populární písně, ale operu jsem neznala skoro žádnou. Byla jsem úplně mimoň. Ale zamilovala jsem se...

Thálie hned třikrát

Nejprestižnější divadelní cenu Thálie jste získala už třikrát. V roce 2012, 2013 a 2020. Jak jste se z profesního a pěveckého hlediska od získání první Thálie a té poslední změnila? Vnímáte to?

Určitě. Byla jsem střelec. Což jsem pořád, ale už menší. To, že mám lásku k divadlu, že to tam miluju a jsem na jevišti ráda, se nezměnilo a nikdy nezmění. Ale byla jsem trochu, nechci říct, že nepřipravená, to ne, ale dávala jsem to trochu *lážo plážo*. Nikdy jsem nebyla dokonalý stroj, který se snažil být perfektní. Já chtěla, aby si diváci odnesli emoce.

✓ S Cenou Thálie

Samozřejmě, že jsem se naučila, co bylo třeba, ale jela jsem na emoce a pocit. Když mě něco napadlo,

✓ Ze slavnostního křtu vlastního alba Když láska přilétá

5/2022 age.

Naše rodina si opečovává každého svého člena a máme soudržnost, které nás naučil náš děda.

tak jsem to v tu chvíli prostě udělala. Třeba na premiéře v Liberci jsem zaspívala koloraturu v úplně jiném místě, než jsem měla, a vyjela jsem přitom až na tříčárkované f. A pak jsem se podívala na video a bylo vidět, jak jsem samu sebe překvapila. Ale vždycky jsem měla dobré nervy, nikdy mě to nevykolejilo. Vlastně to neznělo špatně, jen mě překvapilo, jak jednoduše se pěvec dostane úplně jinam.

Tohle se změnilo. Teď se na role mnohem víc přiměřuji, přemýšlím o nich. Nikdy jsem ale nepřemýšlela nad tím, jak zpívat. Prostě jsem otevřela pusu a zpívala. Samozřejmě, že musíte mít techniku, to je základ. A s paní Domanínskou jsem se ji učila víc než dvacet let. Ona vždycky říkala to známé: „*Těžko na bojišti, lehký na cvičišti*.“ Nejdůležitější ale pro ni bylo tělo. Říkávala mi: „*Musíš zpívat tělem, hlas je rozezpíváný hned, ale musíš rozpohybovat tělo, aby sis neublížila*.“ A toho se držím.

Když jste na jevišti a hrajete třeba Paminu, stavíte se tou postavou? Nebo jste stále Jana Šrejma Kačírková?

Zrovna jsem nad tím přemýšlela. Ve chvíli, kdy vstoupím na jeviště, přestávám to být já a jsem tou postavou. Mám načteno, potřebuju všechny informace, musím přesně vědět, co ta postava cítí, jaká je, co by udělala. A pak už to nechávám jít a působit na sebe. Celý den před představením o tom přemýšlím, říkám si, že jsem Pamina, Desdemona, Mařenka, a navozuju si tu atmosféru. Ne, že bych se do něčeho přetvářela, ale jenom si přemýšlím nad příběhem. A pokaždé je to jiné. Vždycky cítím jiné emoce a na něco jiného přijdu. Vždycky jdu na jeviště s jinou náladou, mám jiné herecké partnery, zazpívám fráze jinak. Samozřejmě, že ne úplně, režijní pojetí je stále stejné, ale každá věta se dá říci miliony způsoby a zazpívat pokaždé jinak. A o tom to podle mě je. Je to pravdivé.

V tuto chvíli se pod balkonem ozvali místní dobro-

stavíme na svém těle, na svém vnímání a emocích. To znamená, že Paminu nebo Královnu noci zazpívá kolegyně s totožnou produkcí, režii i kostýmům úplně jinak než já. Protože je jiná. Já jsem energická, nebojím se projevit vášně, když mám být v roli vášnivá, někdo se naopak stydí.

Jak dlouho vám po představení trvá se dostat do té energické veselé Jany? Lusknutím prstu?

Někdy ne. Když je to koncert nebo ne tak obtížné představení, tak to netrvá tak dlouho. Ale jindy na to potřebuju třeba dvě hodiny. Ale ještě se vrátím k Tháliím. Nesmírně si vážím toho, že jsem je získala v delším časovém intervalu, protože to znamená, že si držím nějakou úroveň. Když někdo dostane tři Thálie za sebou, tak byl v tu dobu ve formě. Ale pro mě je tohle obrovská pocta a znamení.

Na roli, za kterou jsem poslední Thálii získala, jsem opravdu makala jako na žádnou jinou. Třicetvrtěhodinu stojím sama na jevišti a zpívám ve francouzštině, kterou jsem se nikdy neučila. Takže to pro mě bylo hrozně těžké, zkoušení s Davidem Radokem, a ještě v domečku bez nápovědy, kam mě zavrou a po třicetvrtěhodině vypustí. Ale já byla tak připravená, že jsem se nebála. Může se stát kdykoli cokoli, ale to už se nějak zachrání. S tím už se něco udělá, protože věřím, že co dám,

> S dcerou Aničkou

✓ Mezi dobrovolnými hasiči ve Vidově se cítí operní diva také skvěle

volní hasiči, kteří jeli kolem. „Jani, už je pět! Bude nástup na cvičení!“ „No jo, v půl jsem tam,“ zavolala na ně dolů a s decentně vypláznutým jazykem a smíchem jim zamávala na cestu.

Takže se s rolí vyvíjíte? Řekne vám to někdy něco o vás? Že díky roli přijdete na něco taky o sobě?

Na zpěvákovi je na jevišti vždycky vidět, jaký je. Když jsou lidi pravdiví, je to na nich hrozně znát. A když dělají pózy, je to taky vidět. Lidská povaha se na jevišti projevuje vždycky. Třeba v maličkostech, že si jen prohrábne vlasy nebo v roli použije gesto, které je mu vlastní. Pořád jsme to my, roli

to se mi vrací. A po takovéhle roli to po představení dobíhá pomalu, to vypětí je extrémní. Hodinu po představení přemýšlím, jak jsem to zahrála, jak diváci reagovali. A najednou střih a jsem mrtvá, usnu a vůbec nevím jak. Takhle to funguje. To jsou emoce. Člověk neví jak, a je vyčerpaný. Energie dojde a nazdar.

Určitě dostáváte otázku, kterou roli byste si chtěla zahrát. Máte ale roli, do které potřebujete dozrát?

Manon Lescaut od Pucciniho. A Jenůfa v Její pastorkyni. Ale myslím, že do nich už pomalu zraje, že už je jen otázka času, jestli přijdou

nebo ne. I když já jsem zvláštní tvor. Nemám sny. Z jedné strany bohužel, protože jsem kvůli tomu ani neměla potřebu jít do zahraničí. Neříkám, že bych nechtěla, to chce asi každý, ale tím, že mi dali angažmá, příležitost, a postavili mě na jeviště, tak jsem neměla potřebu se nikam cpát. Protože jsem na jevišti už stála a byla jsem šťastná, že mám krásnou práci a můžu ji dělat a nikdo mě z jeviště nevyžene. To samé mám s rolí. Než jsem stačila snít o Rusalce, dostala jsem nabídku ji zpívat. Nikdy jsem vyložené netoužila po nějaké roli. I když je pravda, že Manon Lescaut bych si opravdu přála, ale byla bych nepokorná, kdybych řekla, že se mi to musí splnit. Protože mě se splnilo tolik netušených snů, že už teď jsem opravdu šťastná.

Opera není stará a nudná

Jak se zpívá pro děti? Vy jste se hudbě věnovala odmala. Jak často potkáte na koncertech vážné hudby mladé publikum?

Jaké je? Jak otevřít mladým, ale vlastně všem, krásný svět vážné hudby?

To kdybych věděla, tak to hned udělám. Museli bychom jim vážnou hudbu představit, protože ji neznají, nevěří tomu. Chtěli by mít všechno jednoduché a náročnější věci už nehodlají akceptovat. Nehodlají tomu věnovat čas. Ale jsem přesvědčená o tom, že kdyby přišli do divadla, tak by se jim opera líbila. A většina takových případů je, že mi říkají: „No já nevím, to asi nedám.“ A pak jsou nadšení. Operu a klasickou hudbu neumí každý. Ten obor se musí obdivovat. Za mikrofon si může stoupnout leckdo, ale abyste uzpívala divadlo, přesvědčila diváky, aby vám věřili, aby na vás šli a měli z toho radost, není jednoduché. Tohle všechno musíme umět. Hrát, zpívat, pohybovat se na jevišti. A když se to dá dohromady s orchestrem, zvukem, sborem, tak to je jedna velká emoce a diváci to cítí. Lidi si myslí, že opera je stará a nudná, ale není to vůbec pravda. Opera drží krok, těžce, ale drží. Ale diváci tomu nechtějí věřit. Myslí si, že si sednou do hlediště a budou se tři hodiny nudit. A pak jsou fascinováni zvukem, a když k tomu dostanou ještě emoce...

Dalo by se tomu pomoci na školách?

Určitě, pořádají se sice výchovné koncerty, ale ve školách se na hudební výuku nedbá a přijde mi, že ji berou jako ten nejposlednější předmět. Dcera Anička půjde do třetí třídy a měla hudebku snad jen čtyřikrát do roka. Ve škole je neucí ani základy. A je to škoda, protože je to přece naše kultura. Je třeba, aby děti tímhle základním

vzděláním prošly. Samy si pak můžou vybrat, jestli se jim to líbí. Ale měly by mít tu možnost se s uměním seznámit. A samozřejmě, důležitý je i přístup v rodinách.

Co byste poradila dětem, které mají rády hudbu, a okolí jim v rozvoji nechce nebo nemůže pomoci?

Myslím si, že talent se vždycky projeví. Že není možné, aby touha vyprchala. Když hudbu chtějí, tak musí hrát, zpívat. Jít si za tím. U nás doma nikdo nevěřil, že budu zpívat. A to mám od rodiny tu největší podporu. Proto mě naši dali na gymnázium a doufali, že na to zapomenou a budu si zpívat jen v pokojičku. Ale mně to nedalo a nevzdala jsem to. To je něco, co se nedá opustit. Naši dali mému zpěvu určité zkoušky, aby zjistili, jestli to vydržím a půjdu si za tím, protože chtěli, abych byla v životě šťastná. Ale když viděli, že mi to jde a je šance, že budu výborná, protože být jen dobrá v oboru nestačí, tak to povolili.

Vydavatelství našeho časopisu AGE vymyslelo celorepublikový projekt pro děti Srdce s láskou darované. Komu byste darovala svoje srdce vy?

Mě napadne jako první náš děda. Samozřejmě, že myslím i na dcerku Aničku, rodiče, sestru a další nejbližší. Děda býval u nás ve Vidově velkostatkář. Dal základ tomu, abychom byli takoví, jací jsme. Abychom byli pokorní, vážili si všeho, co máme, vážili si práce a vše dělali s láskou. I práci, kterou nesnášíme, protože ji stejně budeme muset udělat. A s nechutí nás to akorát naštve. Jeho heslo bylo: „S úsměvem jde všechno líp.“ Chtěl, abychom si život užívali a měli rádi své okolí. Děda nám to ani nemusel říkat, my ho jen sledovali a všechno pochopili. Na brigády jsme chodili vždycky celá rodina, protože nejlépe se pracuje, když je kolem parta lidí. Nalil do nás lásku k životu, okolí a svou moudrost. I když byl hrozně přísný. Ale věděli jsme, že nás miluje, dýchá za nás. Tenhle pocit nám dal. A myslím, že to je maximum, co nám kdy mohl předat. Dal nám přirozenost a určitě neuznávání autorit. Ke všem se chová stejně a musím říct, že na to lidi slyší. Prostě si na nic nehrát a být pořád sám sebou. Děda tady není už čtrnáct let, ale pro mě to je, jako kdyby odešel včera.

*S Janou Šřejma Kačírkovou si povídala
Štěpánka Kotrbová*

*Foto: Lenka Hatašová, Libor Sváček, archiv MHF
Český Krumlov a archiv J. Šřejma Kačírkové*

> S autorkou článku

Jana Šřejma Kačírková (40)

Vynikající sopranistka je jednou z nejvýraznějších interpretačních osobností současné klasické hudby. V Českých Budějovicích vystudovala Česko-anglické gymnázium. V roce 2006 absolvovala Pražskou konzervatoř. Během studií účinkovala v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě, kde odehrála desítky rolí. Je stálou členkou souboru opery Národního divadla Brno, stálým hostem Národního divadla v Praze a Jihočeského divadla, kde získala čtyři Jihočeské Thálie. Je držitelkou už tří prestižních Cen Thálie. Mezi její přední role patří Rusalca, ve které se představila před českokrumlovským Otáčivým hledištěm, Susanna ve Figarově svatbě, Donna Anna v Donu Giovannim, Mařenka v Prodané nevěstě, Mimi v La bohème nebo Violetta v La traviatě. Žije v Praze, je vdaná a má dceru Aničku.

« zpět na začátek